

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.

Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'δ χέρι.

Δεκαενέα μηνός 'Απρίλη
και δίχως φόρο γυρίζουν σκύλοι.

'Ενενηντα κι' έπτα κι' έπτακόσα
κι' η Βουλή τών 'Ελλήνων σιγῶσα.

Άς τὸ μάθουνε κι' οί 'λίγοι κι' άς τὸ μάθουν κι' οί
[πολλοί...]

έκτος τόμος εξέδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μά κι' αὐτός ὁ νέος τόμος μ' ὅλα τὰλλα μας βιβλία
και 'στὸ σπῆτι μας πωλεῖται και 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Παράστασις τοῦ μπαμπαλῆ ένώπιον τοῦ Φασουλῆ.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς κυττοῦν τὸν Ντεληγιάννη,
ποῦ βγαίνει σὲ πλατεῖα σκηνή παράστασι νὰ κάνῃ.)

Φ.—Έέρεις πὼς εἶναι τοῦ συρμού κοντὰ μὲ τόσας δράσεις
μὲς 'στὰ σαλόνια, Περικλῆ, νὰ κάνουν παραστάσεις.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ σ' ἐκάλεσα, ψωρίτη,
νὰ 'δῃς σωστή παράστασι και 'στὸ 'δικό μου σπῆτι.

Π.—Μὴ κωμωδία τοῦ Μπισσὸν θὰ παίζουν Γαλλική;

Φ.—Ἡ κωμωδία φαίνεται πὼς εἶν' Ἑλληνική.

Π.—Και ποιὸς θὰ παίζῃ; δὲν μοῦ λές;

Φ.—Ὁ γέρος, μπεχλιβάνη,

ποῦ τώρα τὸν ἐβάπτισαν παπποῦ Σανιδोगιάννη.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—Τώρα θὰ 'δῃς... περίφημος ὁ γέρος.

Π.—'Αμμ' ὁ Κορφιάτης κι' ὁ μουγγὸς δὲν ἔχουν διόλου μέρος;

Φ.—Θαρρῶ πὼς ἔχουνε κι' αὐτοί, μὰ τί καλὰ δὲν ξέρω...

Π.—Θάρρῶ πὼς ἔχουνε κι' αὐτοί, μὰ τί καλὰ δὲν ξέρω...

Φ.—Προστά του τύφλαις νάχουνε Νοβέλιδες μεγάλοι,

Σαλβίνιδες, Μαλβίνιδες, Μουνέ-Σουλλίδες κι' ἄλλοι.

Κύτταξ' ἐπάνω 'στὴ σκηνή
μὲ μάτια σὰν γαρίδα...
τώρα σὲ 'λίγο θὰ φανῇ
βαστῶντας μὴ σκνίδα.

Π.—'Εχεις λορνιόν, βρέ Φασουλῆ;

Φ.—Βλέπε και δίχως κιάλι.

Π.—Δὲν εἶναι 'στὴν παράστασι προσκεκλημένοι κι' ἄλλοι;

Φ.—Κενένα δὲν ἐκάλεσα γιὰτ' εἶναι φασαρία,
μὰ τώρα πρόσεχε καλὰ κι' ἄς λείψ' ἡ φλυαρία.

Φάρσα πολιτικὴ χωρὶς καμμιὰ πλοκή.

(Ὁ Ντεληγιάννης φαίνεται μακρὸ βαστάζων ξύλον
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτοῦν μὲ ζήλον.)

Ντελ.—'Ω Στρατηγίας φάντασμα, τί παρ' ἐμοῦ ποθεῖς;
πρὸς τί μ' ἀκολουθεῖς;

μὴν εἶσαι μόνον χίμαιρα, τῆς φαντασίας πλάσμα;
πρὸς τί σὲ βλέπω πάντοτε, τῆς Στρατηγίας φάσμα,
καθὼς ὁ Χάμλετ ἔβλεπε νυχθημερὸν ἐμπρὸς τοῦ
τὸ φάσμα τοῦ πατρός του;

Π.—Τί λέει τώρα, Φασουλῆ, κι' ὅλος ὁ νοῦς μου φρίττει;

Φ.—Θαρρῶ τὰ νομοσχέδια πὼς βλέπει τοῦ Λιμπρίτη,
και κάνει τὸν 'Αμλέτο,
μὰ κύττα, Περικλέτο.

Ντελ.—'Ω Στρατηγίας φάντασμα και κατηφές και κρύον,
σὲ θεωρῶ δακρύων.

"Αν 'στὸ καλὰθι σ' ἔρριξα κι' ἀσπλάγχχνως σ' ἔλησμήνησα
κι' ἐγάνωσα πολλὼν μαγαλὰ και κόσμον ἐδαιμόνησα,
πλὴν ἔλεως φανοῦ και σὺ και δῶσε μου συγγνώμην,
κι' ἂν μία τρίχα 'φύτρωνε 'στὴν φαλακράν μου κόμην,
βεβαίως θ' ἀνωρθώνετο περίτρομος πρὸ σοῦ,
μὰ βλέπεις 'στὴν φαλακράν μου πὼς δὲν φυτρώνουν τρίχες,
και φύγε, σὲ παρακαλῶ, μαύρη σκιά γλωσσοῦ,
και χῶσου 'στὸ καλὰθι σου... τύχη και σὺ δὲν εἶχες.

Εμπροστά σου γονατίζει με τὰ μάτια βουρκωμένα
Θοδωρῆς ὁ Στρατηλάτης,
πέρασαν τὰ περασμένα
καὶ μὴν τάνεμοταράτης.

Μὴ μοῦ φέρῃς συγκινήσεις,
φάσμα τρόμου τρομερόν,
μὴ μοῦ φέρῃς ἀναμνήσεις
ἀποφράδων ἡμερῶν.

Π. — Ἀνατριχίλα μ' ἐπίασε, καύμενε Φασουλῆ,
με τοῦτα ποῦ 'μιλεῖ.

Ντελ. — Ἐγὼ σκληρῶς παρέδωσα τὸ κλέος σου 'στὴν λήθην,
ἐγὼ Λιμπρίτης ἔγινε καὶ ἐγὼ περιεβλήθην
σὰν πρὶν ὑπερηφάνως
μανδύαν, ξίφος, κράνος.

Θοδωρὸς τὰ πέταξε καὶ Θοδωρῆς τὰ πῆρε...
μὰ πάλιν σὲ παρακαλῶ μὲς 'στὸ καλάθι σύρε,
καὶ ἐγὼ κρατῶ τὴν σάλπιγγα καὶ παίζω τὴν Θοδωρᾶ,
καὶ ἴσως με τὴν Διοίκησιν σὲ συγχωνεύσω τώρα.
Κυρά μου, τὸ φακίόλι σου βάλλτο μὲς 'στὸ μαστέλο.

Φ. — Μπράβο, Νοβέλη Θοδωρῆ καὶ ἀρτίστα ντὶ καρτέλο.

Σκηνὴ δευτέρα
σπουδαιότερα.

(Ἐρχονται σταφιδάδες
καὶ ἀρχίζουν πατινάδες.)

Ὡ σταφίδα,
ποῦ τὴν βίδα
ξαναστρίβεις καθενός.

Μόνον εἶδος
τῆς πατρίδος,
μόνον μέγα γεγονός.

Θοδωράκη,
μαστοράκι,
λασώστη Κορδονᾶ.

Τέλος δῶσε
καὶ ἔλα σῶσε
τόσον κόσμο, ποῦ πεινᾷ.

Νὰ κλωτσῶμε 'στους δρόμους τῆς λίρας,
νὰ μὴν παίζουν ζητιάνοι τῆς λύρας,
καὶ ὁ λαός, Θοδωρῆ,
με σταφίδος κλαρί
'στους Ἐγγλέζους μυτιαῖς νὰ βαρῇ.

Λασώστη,
παντογνώστη,
βαρδιατόρε τῆς Βουλῆς.

'Στὴν πατρίδα
γὰ σταφίδα
'μέρα νύκτα νὰ 'μιλῇς.

Μὰ καὶ ἐκείνη
νὰ μὴ γίνη
Στρατηγία, Θοδωρῆ,
καὶ νὰ κάνῃ
νάνι νάνι
'στὸ κοφίνι θλιβερό.

Σταφιδόλυσσα τῶρ 'ὰν δὲν πάθῃς,
χαντακώθηκες, γέρο, καὶ ἔχῃς,
καὶ κοιτῶν πολλὰ
κελαῖδων τραλαλά
πῶς δὲν σέκεσαι πάλι καλά.

Ὡχ! Ἐγγλέζοι!
ὦχ! τραπέζι
καὶ τσουμποῦσι δυνατό.

Μωρὲ πλούτος!
τεῖναι τοῦτος;
ποιὸς τὸ 'πίστευε καὶ αὐτό.

Ἀγγλοὶ βγαίνουν,
Ἀγγλοὶ μπαίνουν
μὲ συμβάσεων χαρτιά.

Καὶ βαρβάτα
Συνδικάτα
μᾶς ἐλύσσαξαν ταῦτιά.

Ὡχ! σταφίδες, ἀλώνια, λινάτσες...
ὦχ! καὶ ἀνάβουν σὰν πρὶν μὲ συχνάτσαι
τὰ τσιγάρα πολλοί,
καὶ ἀπὸ πλούτη τρελλοὶ
σοῦ φωνάζουν: εὐάν, μπαμπάλλ.

Ντελ. — Λέγε λέγε γὰ σταφίδες θὰ με κάμετε σταφίδα
καὶ θ' ἀφήσω 'στους ἀνέμους τὴν ὑπόσῃνον σταφίδα.
Μονοπώλιον σταφίδος ὁ καθένας σας ποθεῖ,
κατεπάνω μου προβαίνουν σκιερὰ σταφίδων δάση,
μὰ σὰς λέγω πῶς δὲν ἔχω 'στὴν σταφιδ' ἀσχολληθῇ,
καὶ μὴτ' ἔχω τὴν σταφίδα μελετήσῃ καὶ σπουδάσῃ.

Ἐνα κλῶνον τῆς καὶ ἐγὼ
δὲν ἐπρύγνησα ποτέ μου,
καὶ ἔως σήμερα τρυγῶ
μόνον δάφνης τοῦ πολέμου.

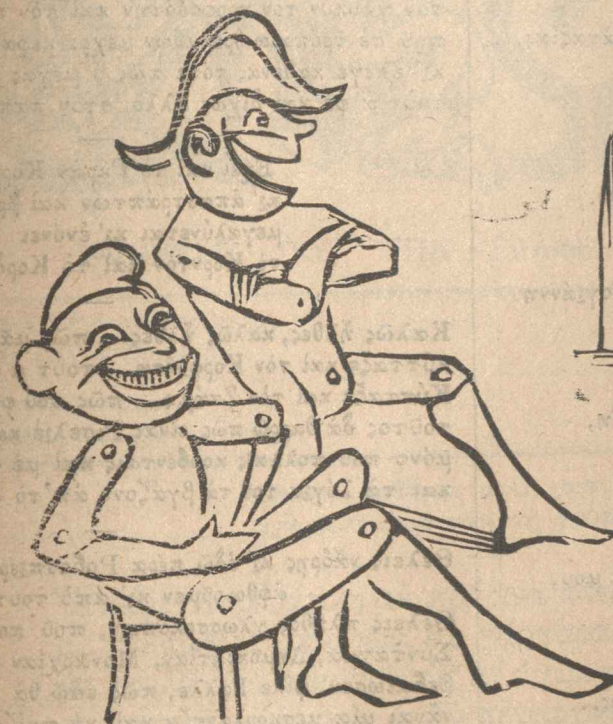
Δὲν ἐφύτευσα τοιαύτην ἔως τώρα 'στὴν Ἑλλάδα,
δὲν τὴν ἔκαμα δουλειά,
μόνο μίαν ἀμυγδαλιά
ἐνεφύτευσα πρὸ χρόνων μέσα 'στὴν Ἀμαλιάδα.

Μονοπώλιον ζητεῖτε... πῶς καθένας σας τὸ κρίνει;
σὰς συμφέρει; νὰ τὸ κάνω... δὲν συμφέρει; νὰ μὴ γίνη.
Τί ζητεῖ λοιπὸν τοιαύτη σταφιδόφορος ἀγέλη;

Π. — Ἐκναπέστους τα, Σαλβίνη...

Φ. — Ἐκναπέστους τα, Νοβέλη.

Ντελ. — Μὲ φέρουν εἰς ὀράματα Νεφελοκοκκυγίας
μονοπωλίων ἔπη,

ΘΕΑΤΡΟΝ

καὶ τῆς σταφίδος ἡ σκιά μετὰ τῆς Στρατηγίας
ἐμβρόντητος μὲ βλέπει,
καὶ ἀπὸ Κορδοναχρὸμππαρος, παιδιὰ σταφιδόφρα,
ἐκ τῆς Σταφιδόχρὸμππαρος θὰ καταντήσω τώρα.

(Ὁ Καρκαπῆνος ἔρχεται...)

Ντελ. — Ναυτίκε Καρκαπῆνε,
εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τὰ Ναυτικὰ πῶς πάνε;
Καρ. — Πᾶν πρωτ' 'στὸν Ναύσταθμο καὶ ἔρχομαι πρὸς τὸ
[βράδυ
καὶ βλέπω τῆς ψαρόβαρκας ποῦ εἰσέρχονται παρκαγᾶδι,
καὶ τοῦτο τὸ θαλάσσιον ταξεῖδι μ' ὠφελεῖ
πραγματικῶς πολὺ.

Ντελ. — Ἐμαθα χθὲς παρὰ τινος, δὲν ἐνθυμούμαι ποίου,
πῶς κατ' αὐτὰς 'στὴν Ἐκθεσὶν ἐκείνην τοῦ Ζακπείου
ἐπέστειλαν καὶ δείγματα πλοίων πολεμικῶν
καὶ καταδρομικῶν.
Καὶ πήγαινε μετὰ σπουδῆς
αὐτὰ τὰ δείγματα νὰ 'δῇς
χρὴν διασκεδάσεως καὶ πρὸς τὸ θεαθῇναι,
καὶ ἔλα κατόπιν νὰ μοῦ 'πῇς τὸ σχῆμα των πῶς εἶναι.

(Ὁ Κωνσταντῆς ἀνχωρεῖ
μὲ τεμενὰ 'στὸν Θοδωρῆ.)

Ντελ. — Ὡ πόνοι στόλων καὶ στρατῶν καὶ προγραμμάτων
[γέλασμα,
καὶ τῆς Κορδόνας μόμολαις καὶ τῶν προβάτων βέλαισμα.
Ὡ φίλοι, ποῦ καὶ Σαββᾶωθ καὶ Ἰεχωῶθ μ' ἐκάνετε,
καὶ μὲ θεσμούς 'γεμίζετε τοὺς ἄδειους σας ντοβάδες,
φίλοι, ποῦ σὰς ἐγλύκανα, φίλοι, ποῦ μ' ἐγλύκάνετε,
καὶ ἀκόμ' ἡ φαβορίταις μου κολλοῦν ἀπὸ χαλβάδες.

Ὡ δυσχεστερημένων μου Κορδονικῶν χολή,
τῆς Ἀκρας τῆς Ἀριστερᾶς Λεβίδη Νικολῆ,
ποῦ μὲ τρομάζει κατ' αὐτὰς ἡ κίτρινή σου θεά,
καὶ σύ, Ραλλοῦ μου προσφιλῆς με τὴν ρεπούμπλικά σου,
ἐλάτε τὸν Γορτύνιον νὰ 'δῇτε Προμηθέα
'στὴν ἄκραν προσηλούμενον σταφιδικοῦ Κραυκάσου.

Π. — Αὐτὸ νομίζω, Φασουλῆ, πῶς εἶναι τραγωδία.
Φ. — Καὶ ὁ Θεοτόκης ἔρχεται καὶ φίλων συνοδεία.

Τρίτη σκηνὴ
καὶ ὅλο φωνὴ.

(Ἐρχεται καὶ ὁ Θεοτόκης, γκρὴν ἀρτίστας ἀρ νουδῶ,
καὶ ὁ Ζαήμης ἀπ' ὀπίσω παίξει πρόσωπο βουδῶ.)

Θεοτ.— Ἐβγαλαν ἴσῃν Σαντορήνη
τὸν ἴδιό μου Μαρκεζίνην.
Τί χαρά μου!.. τραλαλά...
καὶ σοῦ λέω, κύρ Ξυλᾶ,
πῶς δὲν στέκεσαι καλά.

Ντελ.— Μὴ φωνάζῃς, μὴ τοιαύτας διαπράττης ἀταξίας...
κάτσε κάτω, ἴπες ἀλεύρι,
ὁ Θανάσης Εὐταξίας
κι' ὁ Χαράλαμπος νὰ σ' εὕρη.

(Εἶπε, καὶ δίνει σανιδιὰ ἑστὸν Σκαρπινᾶ τὸν πάνυ.)

Π.— Καλὰ τοῦ τὴν ἑκατάφερε...

Φ.— Μπράβο, Σανιδογιάννη.

(Κι' ὁ κύρ Ζαήμης, ὅπου χαζεύει,
κάνει ἱλιγάκι πῶς ἀγριεύει
ἔμπροστὰ ἑστὸν μπάρμπα τὸν Κορδονίδη,
μὰ τρώει μία μὲ τὸ σανίδι,
κι' ὁ γέρο-μπάρμπα μ' αὐτὸν γελά,
ποῦ λές πῶς κάποιος τὸν γαργαλά.)

Ντελ.— ὦ δυσχεστεμένη μου τεκνία κι' ὀρφανά μου,
δέστε τὰ βάσανά μου,
κι' ὅλα ἑσὺς ἐδῶς τῆς Βουλῆς ἐλάτε μὲ καλὸ
χωρὶς νὰ παρασφίγγωμαι καὶ νὰ παρακαλῶ,
ἄλλοιως πηγαίνω ἑστὸ Γιλδίτ καὶ γίνομαι Βεζύρης...

(Οἱ δὲ ξυλένιοι θεαταὶ χειροκροτοῦν φρενήρεις.)

Ντελ.— Κι' ἂν δὲν δεχθῶν κι' οἱ σύμμαχοι τὸν πρῶτον ἐν
πέρνῳ τὰ τόσα μου χαρτιὰ [τοῖς πρώτοις,
καὶ πάῳ ἑστῇ Ἀρβανιτιά,
καὶ γίνομαι Σκενδέρμπεης κι' Ἀλάρδος Καστριώτης.
Ἄλλ' ἂν καὶ μὲ τοὺς Ἀλβανούς τὰ καταφέρω σκουῖρα,
τότε τὸ στρίβω κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ πάῳ γὰρ τὰ Γιούρα.

Φ.— Μεγάλε γέρο,
σπαθὶ βαρβάτο,
σὲ νὸν ἐ βέρο
ἐ μπὲν τροβάτο.

Π.— Ὅχι, μὴ φύγῃς πουθενά, μὰ τράβα ἑστὸ Παλάτι.

(Κυλά σταφίδων καὶ λιρῶν βροχὴ ραγδιαστοῦ, καὶ ὁ Κορδονᾶς πελώριον ἀνοίγει παρασόλι καὶ λείει τὸ τζιριμπιμπίν, ὅπου τὸ ξέρου ὅλοι, καὶ ἄνταπαντᾶ γλυκύτατον Σανιδοφύρων μέλος, καὶ λήγει κι' ἡ παράστασις χωρὶς κανένα τέλος.)

Φασουλῆς ὁ παπαγάλος κι' ὁ Σωμζέ, σπουδαῖος Γάλλος.

Φ.— Καλῶς μᾶς ἤλθες, Ὑπουργέ τῆς Γαλλικῆς Παιδείας,
ἑστῇ κλασικὴν πρωτεύουσάν τῆς γαλλικῆς εὐδίας,
καὶ τώρα ποῦτυχες ἐδῶ, μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις
ἐλα καὶ τὴν Παιδείαν μας ν' ἀναδιοργανώσης.

Καλῶς μᾶς ἤλθες εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τὰ μεγάλα,
ποῦ κυβερνᾷ Πρωθυπουργὸς φιλόγαλλος τὰ μάλα,

ὅστις τοσαύτας ἤκουσε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας
καὶ συνεδέθη μετ' αὐτῆς διὰ μακρῆς φιλίας.

Ἴδε τὴν Πρωθυπουργόν,
τῆς ζωῆς τὸν χορηγόν,
τὸν γλυκὺν τὸν τροφοδότην καὶ τὸν πάροχον ἐλέων,
ποῦ σὲ τρόπαια θριάμβων μέχρ' κεφαλῆς ἐχώθη,
κι' ἔλεγε καθέννας τότε πῶς ὁ μέγας Ναπολέων
τοῦτ' ἂν φέ καὶ δίχως ἄλλο ἑστὸν παπποῦ μετεμψυχῶθη.

Ἐχει καὶ τὸ Γκράν Κορντόν
κι' ἀπαστράπτων καὶ βροντῶν
μεγαλύνεται κι' ἐνόνει
τὸ Κορντόν καὶ τὸ Κορδόνι.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες... πῶς μᾶς ἔργησες καὶ σὺ
κύτταξε καὶ τὸν Κορφιότη... τοῦτ' ἂν φέ Μομορανσύ.
Κύτταξε καὶ τὸν Ζαήμη... πῶς σοῦ φαίνεται κι' ἐκεῖνος;
τοῦτος δὲ θαρρῶ πῶς εἶναι Ρισελιέ καὶ Μαζκρίνος,
μόνο ποῦ πολλὰς κουβένταις καὶ μὲ φίλους τοῦ δὲν θέλει
καὶ τὰ λόγια τοῦ τὰ βγάζουν ἀπ' τὸ στόμα μὲ ταγκάκι.

Θέλεις νᾶδῃς κι' ἐδῶ πέρα Ροβεσπιέρους, νέους Βρούτους
ἀφθονοῦμεν κι' ἀπὸ τούτους.

Θέλεις πλῆθος γλωσσοκόπων, ποῦ ποτὲ δὲν σιωπᾷ;
Σύνταγμα, Δημοκρατίαν, Μοναρχίαν καὶ λοιπά;
Βεβαιώσου, φίλε Γάλλε, πῶς ἐδῶ θὰ τᾶδῃς ὅλα
νᾶναι μία μεσκουλάντζα καὶ νὰ παίζου καραμπόλα.
Κι' ἐπ' ἐσχάτων, ὡς βεβαίως θὰ γνωρίζουν κι' οἱ Φραντζέ,
ἄρχισε καὶ τὸ σανίδι μέρος ἐνεργὸν νὰ παίζῃ.

Θαύμασε τὸν οὐρανὸν μας καὶ τὸ κλῆμα τὸ γλυκύ...
ἐδῶ πέρα πλέον εἶναι παροικία Γαλλικὴ,
καὶ παντοῦ τῶν Ἀθηνῶν
εἰμπορεῖς νὰ ἑρῇς, Σωμζέ,
τὴν κυρίαν Μαντενόν,
τὴν κυρίαν Ρεκαμζέ,
κι' ἂν ἐκ τόσων εὐγενῶν σας δὲν ἀπέμεινε κανεὶς
νὰ σᾶς στείλωμε καμπόσους τῆς Ἀθήνας εὐγενεῖς.

Ὅλο Γαλλικὰ τερτίπια,
ὅλο καὶ φακλαναρί,
κι' ἂν φοροῦνε κάλτσα τρύπια,
μὰ λυσσοῦν γιὰ τὸ Παρί.

Καὶ τώρα, Γάλλε φίλτατε, ποῦ μᾶς παραγαπάτε,
θὰ φύγετε μὲ τὸν Ὁμόλ καὶ ἑστὸς Δελφούς θὰ πάτε,
ἀλλ' ὅμως μὴ θαρρῇτε
Πυθίαν πῶς θὰ ἑρῇτε.

Ὁ Φοῖβος δάφνην μάντιδα δὲν ἔχει τώρα πλέον,
μήτε πηγὴν λαλέουσάν, ἔσβετο νάμα λάλον,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς τρίποδας τῶν μαντικῶν σπηλαίων
μόνον χρησμούς θ' ἀκούσετε καμπόσων παπαγάλων.

Οὐχ ἤττον εἰς τὴν δόξαν μας τὴν παλαιὰν ἐλάτε,
Φιλέλληνες Γαλάται,
κι' ἂν θέλετε ν' ἀνεύρετε τὴν ἀληθῆ Πυθίαν
μὲ τοὺς στρυφνοὺς τῆς τοῦς χρησμούς,
ποῦ φέρουν κεφαλῶν σεισμούς,
ἑστὸν κύριον Πρωθυπουργόν νὰ πάτε κατ' εὐθείαν.